

Ann M. Martin

Claudia and the Phantom Phone Calls

Ann M. Martin

Copyright © 1986 Ann Martin

Toate drepturile rezervate

Editura Litera

O.P. 53, C.P. 212, sector 4,

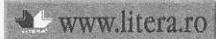
București, România

tel.: 021 319 63 90; 031 425 16 19;

0752 548 372

e-mail: comenzi@litera.ro

Ne puteți vizita pe

Clubul bonelor: Claudia și telefoanele anonime

Ann M. Martin

Copyright © 2020 Grup Media Litera

pentru versiunea în limba română

Toate drepturile rezervate

Traducere din limba engleză: Ivona Berceanu

Editor: Vidrașcu și fiții

Redactor: Gabi Trășculescu

Copertă: Andreea Apostol

Tehnoredactare și prepress: Mihai Stoianov

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

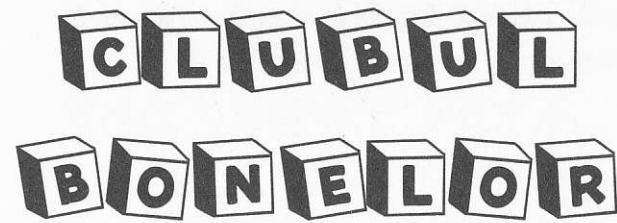
Martin, Ann M.

Clubul bonelor : Claudia și telefoanele anonime / Ann M. Martin;
trad. din lb. engleză de Ivona Berceanu. – București: Litera, 2020

ISBN 978-606-33-6174-6

I. Berceanu, Ivona (trad.)

821.III

Claudia și telefoanele anonime

¤ Capitolul ¤

UNU

Seara a fost sumbră și a bătut vântul, cu ploaia curgând șiroaie din norii grei care acopereau luna. Mi s-a părut că era noaptea perfectă pentru: a) a te cuibări în pat, cu *Fantoma de pe dealul cu pini*¹ – un roman de mistere cu adevărat înfricoșător despre Nancy Drew –, mâncând cu bețisoarele de lemn dulce pe care le ascunsesem în biroul meu, și b) a pune pe roate viața pe care o începusem, visând cu ochii deschiși la Trevor Sandbourne. Dar „Nu“, mi-a spus tata, „temele sunt pe primul plan, Claudia“, și cu tata nu te pui. În plus, eu și părinții mei avem o înțelegere, și anume, dacă îmi fac toate temele în fiecare seară (cu cineva din familie care să mă supravegheze), pot merge în continuare la cursurile de pictură.

¹ *The Phantom of Pine Hill* de Carolyn Keene este al 42-lea volum din seria cărților de mistere ale căror protagonistă este Nancy Drew. (n.red.)

Clubul Bonelor a fost ideea prietenei mele, Kristy Thomas, în urmă cu ceva timp, la începutul clasei a șaptea. Kristy, care locuiește peste drum, merge foarte des să aibă grija de copii. Si eu, Claudia Kishi, fac la fel, precum și cea mai bună prietenă a lui Kristy, Mary Anne Spier, care locuiește în casa vecină cu a lui Kristy. Așadar, ea a venit cu ideea ca noi trei să ne unim și să formăm un grup de bone, să ne facem publicitate și să deschidem o mică afacere, ceea ce am și făcut. În plus, am rugat-o pe noua mea prietenă, Stacey McGill, să ni se alăture, iar ea a acceptat. Clubul Bonelor funcționează foarte bine. Oamenii au aflat despre noi și ne sună tot timpul, iar acum, fiecare dintre noi are mai multe cereri decât înainte de înființarea Clubului Bonelor, deci era important să mi se dea voie să rămân înscrisă în el. Dar a fost cât pe ce să o sfecesc atunci când conducerea școlii le-a trimis părinților mei o scrisoare, prin care erau anunțați că nu învăț cât aş putea învăța, și chestii de genul asta. Părinții mei sunt obișnuiți cu astfel de scrisori – le primesc cam de două ori pe an –, dar la vестea că nu-mi făcusem aproape nicio temă de la începutul școlii nu se așteptaseră. Acela a fost momentul în care mama și tata au stabilit noile reguli.

Chestia e că temele sunt atât de plăcitoare, încât abia mă pot concentra la ele. Si sunt inutile. Cui îi pasă dacă „înseamnă mai mare sau mai mic, sau cu cât este egal „x“? (De altfel, de ce să te deranjezi să află, când „x“ este egal de fiecare dată cu altceva?) Singurul lucru legat de școală pe care îmi place să-l fac este să citesc, dar profesorii reușesc să ucidă și placerea asta. Lor nu le pasă că eu deduc cine este rău/făcatul înaintea detectivului din poveste. Lor nu le pasă decât de faptul că nu știu ce este un adverb.

Și lucrurile n-ar sta chiar atât de rău dacă n-ar fi Janine. Janine este sora mea. Are cincisprezece ani și este un geniu fără doar și poate. Are un IQ de 196, ceea ce înseamnă peste nivelul mediu de 100, și mai mult decât cei cu un IQ peste medie, de 120, și chiar peste nivelul geniului, care este de aproximativ 150. De fapt, îți voi spune un secret. IQ-ul meu depășește, de asemenea, nivelul mediu. Toată lumea a rămas uimită, pentru că abia reușesc să scriu, dar tocmai de-aia mă presează profesorii atât de tare. Sunt inteligentă, dar nu sunt o elevă silitoare. Mi se spune că, dacă aş fi atentă și m-ar concentra, m-ar putea descurca bine la școală. Dar cui îi pasă? Nu ar ajunge niciodată la nivelul lui Janine.

Nici nu știi cum e să ai o soră mai mare care să fie un geniu (cu excepția cazului în care, desigur, te-ai pricopsit și tu cu una la fel). Nu-i poți spune nici cel mai banal lucru. Ieri dimineață, eram pe punctul de-a ieși din casă și i-am spus: „Janine, e frig afară. Mama vrea să închizi geamul înainte să pleci la școală“. Și știi ce mi-a răspuns? „Mi se pare fascinant faptul că, în societatea noastră, încercăm să reglăm temperatura mediului înconjurător, în loc să ne adaptăm la el temperatura propriului corp. Este mult mai dificil și, totodată, extrem de ineficient. Popoarele primitive și oamenii din diferite alte societăți existente astăzi au tendința de a simplifica totul prin adăugare sau îndepărțare de haine, în timp ce noi suntem îndemnați să folosim calorifere electrice și aparate de aer condiționat.“

Nici nu știam că există cuvântul „popoare“.

Oricum, revenind la acea seară sumbră, tata mi-a spus că trebuie să îmi fac temele și a decis că venise rândul lui Mimi să mă ajute. Normal ar fi să-mi fac temele singură, dar cineva din familie stă lângă mine ca să se asigure că nu visez cu ochii deschiși, că îmi fac fiecare temă complet și că urmez instrucțiunile și cerințele, și îmi răspunde la întrebări, în cazul în care aş avea vreuna. Nu se

pune problema să facă temele în locul meu, dar uneori o pot îndupla pe Janine să-mi dea răspunsurile. Asta pentru că temele mele sunt *atât de plăcute* pentru ea, după cum obișnuiește să-mi spună cel puțin de două ori, când e rândul ei să mă ajute, încât ar face orice ca să le termin mai repede. Ei bine, îmi pare rău. Îmi pare rău că nu mă pricep la trigonomirus, sau ce-o mai fi studiind ea. Nu putem fi cu toții savanți.

Mimi, bunica mea, e ajutorul ideal pentru mine. Este liniștită, blândă și răbdătoare. Familia mea are origini japoneze, iar Mimi și bunicul meu (care a murit cu mult înainte să mă nasc eu) au adus-o pe mama în Statele Unite pe vremea când era doar o fetiță. Mama nu are deloc accent (la fel ca tata, care a venit în Statele Unite de mic copil), dar Mimi vorbește cu un accent plăcut și cu r-urile mai pronunțate, care îmi amintesc de o navă pe mare.

Și este foarte, foarte politicoasă; nu rostește niciodată un cuvânt aspru.

Mi-am scos manualul de științe sociale.

– Ce avem între coperțile acestei cărți? m-a întrebat Mimi, care crede despre cărți că sunt ochii cu care privim în inimile și viețile altor oameni (sau ale altor popoare?). Așa mi-a spus ea odată.

– Stiințe sociale, i-am răspuns. Astăzi am studiat la școală capitolul trei. Acum trebuie să răspundem la întrebările cuprinse în temele de discuție de la sfârșitul capitolului... Mimi, dacă sunt teme de discuție, de ce nu le discutăm? De ce ne pune domnul Miller să scriem?

– Nu știu, draga mea Claudia, dar dacă aşa sună tema, atunci trebuie să o faci după cum dorește profesorul tău.

– Știu. Frățioare, și încă ce bine știam... Cu câteva săptămâni în urmă, aş fi scris răspunsuri monosilabice sau nu mi-aș fi făcut tema deloc. Acum nu mai există nicio cale de scăpare.

M-am pus pe scris. Mimi mă ținea sub observație și, din când în când, îmi atrăgea atenția asupra vreunei greșeli de ortografie sau de punctuație. După științele sociale au urmat matematica, engleză, și, în sfârșit, am terminat!

Am suspinat cu năduf amestecat cu plăcuteală.

– Și ce vei face acum, scumpa mea? a întrebat Mimi.

– Reiau *Fantoma de pe dealul cu pini*, i-am răspuns, închizând cu o bufnitură manualul de engleză. Mimi e singura din familie care știe despre cărțile mele cu Nancy Drew. Mama și tata mi-ar spune să citeșc niște cărți mai de

oameni mari, iar Janine mi-ar sugera să citeșc ceva mai de Doamne-ajută. (În viziunea ei, o carte cu adevărat bună, cu care să te cuibărești în fața focului, este *Izvoarele tradițiilor sociale americane*¹, și chiar în clipa asta o devorează de parcă n-are să mai citească alta în viață ei.)

– Și ce se întâmplă în *Fantoma de pe dealul cu pini*? m-a întrebat Mimi.

– Oo, e înfricoșător, nu glumă!

– Îți place să te sperii, scumpă?

– Păi, da, cred că da. Adică, atunci când e vorba doar de-o carte, e amuzant. Uită-te afară, Mimi! Vai, ce mai răscolește vântul copacii și cum fulgeră! Este noaptea perfectă să citești un roman de mistere.

Mimi a zâmbit.

– Înfricoșător... Este aproape Halloweenul, a remarcat ea. Au mai rămas doar câteva săptămâni.

Am încuvînțat din cap.

– Dar cred că sunt prea mare ca să mai cânt pe la uși „ne dați ori nu ne dați“.

– Păi atunci, poți să te costumezi și să ne ajuci să împărțim bomboane copiilor. Sunt sigură că este aproape la fel de distractiv ca pe vremea când mergeați voi să colindăți.

¹ Sources of The American Social Tradition de David J. Rothman, o colecție de documente despre aspectele sociale din istoria Americii. (n.red.)

Mimi știe cât îmi place să mă costumez. Este foarte important pentru mine. Cred că hainele sunt grăitoare pentru cel care le poartă. De asemenea, din moment ce trebuie să te îmbraci în fiecare zi, de ce să nu te și distrezi puțin? Hainele convenționale arată demodate și e plăcitor să le porți. De-aia nu le prefer. Îmi plac culorile vii, țesăturile cu imprimeuri mari și accesorii amuzante, cum ar fi cerceii din pene. Poate pentru că sunt pictoriță. Nu știu. Astăzi, de exemplu, port pantaloni violet care îmi vin exact până sub genunchi și sunt prinși cu bretete, am colanți albi cu ceasuri imprimate pe ei, o cămașă mov în carouri și o pălărie asortată, teniși înalți și cercei-homar. Hainele de genul acesta mă definesc.

Îmi plac și costumăriile, și cred că îmi va fi dor să dau un spectacol anul acesta. Dar, aşa cum a sugerat Mimi, aş putea să-mi fac un costum pe care să-l port doar când voi împărți buñătăți copiilor. Poate mă voi îmbrăca în Ștrumf. Machiajul albastru mi se pare haios.

M-am ridicat.

– Mulțumesc că m-ai ajutat, Mimi. Aș vrea să faci asta în fiecare seară.

– Știu, Claudia mea, dar cred că este mai bine să facem cu rândul. În unele seri sunt ocupată,

iar mama și tatăl tău sunt la fel de încântați ca mine să te vadă lucrând.

– Așa e.

Și-atunci Janine de ce trebuie să mă ajute? Poate din cauză că temele mele sunt atât de plăcuitoare nu suportă nimeni să stea cu mine mai mult de o singură seară – nici măcar Mimi –, și cu cât mă ajută mai rar, cu atât mai bine (pentru ei).

Eram pe la jumătatea scărilor când mi-am amintit ceva. M-am întors și am fugit înapoi la parter.

– Mimi? am strigat.

– Da, scumpo!

Tocmai se cuibărea comod în bârlogul ei, cu o carte groasă în mâna.

– M-am gândit la ceva. Aș vrea să-ți fac portretul.

La ora de desen, am primit două proiecte în acest semestru: unul cu natură moartă și altul cu un portret. Ambele trebuie realizate în ulei. Mimi va fi modelul pentru portretul meu.

– Te deranjează? am întrebat-o. Vom lucra cam o jumătate de oră, cel mult.

– E foarte bine. Mimi a pus cu grijă un semn la pagina la care rămăsese. M-a urmat în camera mea.

Știu că artiștii ar trebui să picteze la lumina zilei, dar între școală și munca de bonă nu-mi

rămâneau prea multe ore cu lumină. Trebuia să mă mulțumesc să pictez în camera mea, unde erau aprinse toate becurile.

Am rugat-o pe Mimi să se așeze în fotoliu, mi-am aranjat șevaletul și m-am apucat de treabă.

Era a treia oară când Mimi poza pentru mine, iar tabloul începea să prindă contur.

– Mimi? am spus după câteva minute. Povestește-mi despre copilăria ta în Japonia.

Mimi mi-a zâmbit și a început să depene povestea pe care o auzisem de atâtea ori înainte. Se pricepea să vorbească fără să se miște.

– Am crescut într-o familie ce semăna mult cu a ta. Locuiam cu părinții, cu sora mai mare și cu bunicul, tatăl tatălui meu.

– Mimi, am întrerupt-o eu brusc. Te-ai înțeles bine cu sora ta?

– O, da, a răspuns Mimi. Îmi era cea mai bună și dragă prietenă. Învățam împreună și ne jucam împreună. Eram mereu pe urmele ei și încercam să o imit în toate cele. Era foarte răbdătoare cu mine.

– De ce eu și Janine nu suntem prietene? am întrebăt-o, încruntându-mă la portret.

– Ca să fii prieten cu cineva este nevoie de muncă, a răspuns Mimi molcom. Pentru a fi prieten bun cu cineva, trebuie să petreci timp

cu el. Trebuie să stai de vorbă și să încerci să-l înțelegi. Așa te-ai împrietenit tu cu Kristy, Mary Anne și Stacey.

– Dar cu Janine este imposibil să vorbești, am ripostat. Și nu are niciodată timp pentru mine. Ei, nu chiar aşa, aproape niciodată. Mă ajută cu temele, dar asta nu se pune.

– Și tu? Tu îți faci timp pentru sora ta?

– Nu foarte des.

– Într-o zi, veți fi prietene, a spus Mimi.

M-am întors la portretul ei, iar ea și-a continuat istorisirea. Mai târziu, după ce a plecat din camera mea, am scos din birou bețișoarele de lemn dulce și cartea cu Nancy Drew de sub saltea, unde o țineam ascunsă împreună cu o pungă de bomboane în formă de butoiășe de bere.

Ajunsesem la capitolul paisprezece din *Fantoma* și cartea devenise foarte interesantă. Chiar și aşa, în timp ce mestecam bețișoarele de lemn dulce, gândurile mele au început să rătăcească, și au rătăcit direct la Trevor Sandbourne.

Am pus cartea jos.

Trevor Sandbourne este cel mai chipeș băiat din toate clasele de-a saptea ale Școlii Gimnaziale Stoneybrook. Și întâmplarea face ca el să aibă cel mai romantic nume de pe tot